

доцільно, якби, окрім потерпілої держави, третя країна чи міжнародна організація мали право вживати контрзаходи, інакше це порушувало б принцип суверенної рівності держав [3, с. 281].

Загальні умови застосування контрзаходів викладені в розділі 2 частини третьої Статей «Імплементация міжнародної відповідальності держав». Відповідно до частини 1 статті 52 Статей про відповідальність держав за міжнародно-протиправні діяння передбачає, що до вжиття контрзаходів потерпіла держава зобов'язана вимагати від держави-порушниці виконання своїх зобов'язань, що випливають із відносин міжнародної відповідальності та повідомити цю державу про рішення застосувати контрзаходи та запропонувати провести переговори [5].

У міжнародному праві вже давно існує звичаєва норма, яка дозволяє державам, чії права порушуються через недотримання міжнародних договорів, вживати проти правопорушника контрзаходи, які не передбачають застосування сили. Таким чином, припинення виконання зобов'язань, передбачених міжнародними договорами, є різновидом контрзаходу, який має специфічні особливості, зумовлені постійним і миттєвим застосуванням [6].

Виходячи з викладеного, можна зробити висновок, що обов'язок потерпілої держави поставити перед державою-правопорушницею вимогу про виконання нею своїх зобов'язань, повідомити цю державу про рішення застосувати контрзаходи та запропонувати провести переговори є однією із найважливіших умов застосування контрзаходів.

Таким чином, одним із найбільш ефективних і дієвих засобів припинення злочину міжнародного примусу є контрзаходи, вжиті постраждалою країною або міжнародною міжурядовою організацією для захисту своїх законних прав та інтересів, компенсації збитків або відновлення порушеного міжнародного правопорядку.

Джерела

1. Малишева Ю. В. Відмежування понять «санкції» від суміжних понять «примусові заходи» та «контрзаходи» в міжнародному праві. Часопис Київського університету права. 2014. № 1. С. 320-324.
2. Коптева О. О. Міжнародно-правова відповідальність за порушення зобов'язань. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. 2014. № 1. С. 87-92.
3. Чернявський А. Л. Принципи та умови застосування контрзаходів у сучасному міжнародному праві. Проблеми законності. 2017. № 139. С. 278-285.
4. Кроуфорд, Д. Контрзаходи як тимчасові заходи. Європейський журнал міжнародного права. 1994. Т. 5. С. 65-76.
5. Грабович Т. А. Статті про відповідальність держав за міжнародно-протиправні діяння (2001): основа сучасного права міжнародної відповідальності. Науковий вісник публічного та приватного права. 2020. С. 240-245.
6. Чернявський А. Л. Критерії правомірності застосування контрзаходів у міжнародному праві. Правовий вісник Української академії банківської справи. 2008. № 1. С. 86-91.

Биба Назар Євгенович

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Липовська Наталія Анатоліївна, доктор наук з державного управління, професор,
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

КАДРОВИЙ МЕНЕДЖМЕНТ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Кадровий менеджмент – це всі управлінські дії, що пов'язані з працівниками певного підприємства, організації чи державної установи, їх набором та управлінням.

Наразі, у час здійснення активних трансформаційних процесів у державі та суспільстві, зокрема дії воєнного стану, починає поставати питання щодо кадрового забезпечення та менеджменту в органах місцевого самоврядування.

Ефективність роботи системи органів місцевого самоврядування напряму залежить від кількісно-якісного складу людей, що там працюють, адже у сучасних умовах ведення господарської діяльності людини, держава, як працедавець має гарантувати працівнику весь комплекс соціальних, безпекових гарантій та належну оплату його праці. Тим не менш, під час дії правового режиму воєнного стану, виконання даних вимог є більш трудним, адже, фактично, держава повинна перш за все піклуватися про людей, що опинилися в складних життєвих обставинах у зв'язку із війною.

Важливим аспектом даного питання є й специфіка здійснення управлінських функцій в органах місцевого самоврядування під час війни, адже перед їх керівниками постають важливі питання щодо діяльності даних видів установ в умовах тимчасової окупації, викрадення представників державної влади, діяльності колаборантів та здійснення інших протиправних дій, націлених на знищення української державності та насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу, державо-агресором.

Доцільно зазначити й про принципи забезпечення кадрової політики в органах місцевого самоврядування. Отож до таких принципів, традиційно, відносять наступні:

- 1) Справедливість та послідовність.
- 2) Дотримання трудового законодавства.

3) Відсутність дискримінації за віком, статтю, релігією та іншими індивідуальними характеристиками людини.

4) Комплексність, ефективність та системність.

Таким чином, на нашу думку, розробка та обговорення питань кадрової політики, законодавчого врегулювання деяких аспектів діяльності органів місцевого самоврядування під час війни доцільно проводити на будь-яких рівнях організації влади, адже після її закінчення та перемоги України все більш активно будуть поставати питання щодо врегулювання тих чи інших особливостей національного законодавства, розвитку всіх сфер життєдіяльності суспільства та інших аспектів післявоєнної відбудови.

Джерела

1. Гриб А., Карлик Ю. Удосконалення кадрового менеджменту у системі державної служби. «Фінансове забезпечення діяльності суб'єктів господарювання»: 36. матеріалів V Всеукр. науково-практ. конф., м. Кременчук, 2-3 берез. 2017 р. С. 84-85.
2. Медвідь А. Пріоритети сучасної державної кадрової політики в Україні. Актуальні проблеми державного управління на новому етапі державотворення: матер. наук.-практ. конф. за міжнар. участю, присвяч. 10-річчю Академії (Київ, 31.05.2005 р.): у 2 т. / за заг. ред. В. Лугового, В. Князєва. К.: Вид-во НАДУ, 2005. Т. 1. 364 с.

Терещук Дана Валеріївна

Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця

Науковий керівник: Кравченко Олена Станіславівна,

Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця

ВПЛИВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ НА ПСИХОЕМОЦІЙНИЙ СТАН ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Вступ. Кожного дня студенти зіштовхуються з великим розумовим навантаженням та емоційною напруженістю. Водночас щоденні стреси, нерациональне харчування, недотримання здорового способу життя, низький рівень рухової активності негативно впливають на здоров'я студентів [1]. Олексенко В. М. наголошує, що ситуація ускладнюється психічно-фізичним станом викладачів, які перевантажені посадовими обов'язками чи знаходяться у депресивному стані. Наприклад, на фоні гуманізації та особистісно орієнтованого підходу відбувається суб'єктивне втручання у психіку студентів, що призводить до погіршення їхнього психоматичного здоров'я [2]. Один із важливих факторів, що має значний вплив на здоров'я, – це психоемоційний стан. Тому, важливим є підтримання його на задовільному рівні. До того ж, студенти відносяться до особливого вікового та соціального прошарку, який характеризується підвищеними ризиками порушення психологічного здоров'я: підвищена сенситивність, зумовлена віковими особливостями, високі розумові навантаження, нервово-психічне напруження [3]. Найкращим методом протидії цим ризикам є активні заняття спортом та фізичною культурою. Багато досліджень організаційних питань фізичного виховання у вищих навчальних закладах показують необхідність пошуку нових технологій, які сприяють формуванню в студентів престижності мати високий рівень здоров'я, що залежить від певних знань, виховання особистісної мотивації, і поведінки конкретної особистості, а також є результатом спільної праці викладача й студента [5].

Аналіз досліджень цієї проблеми підтверджує взаємозв'язок соматичного здоров'я, психоемоційного стану з руховою активністю студентської молоді [1]. Фізично активні люди відчувають себе погано набагато рідше, ніж ті, хто спортом не займаються.

Мета дослідження. Встановити до яких позитивних змін у психоемоційному стані студентів призводять заняття фізичною культурою і спортом.

Методи дослідження. Теоретичний аналіз та узагальнення наукової літератури.

Результати дослідження. Коли студенти перебувають у стресовому стані, мозок виробляє кортизол, який збуджує та напружує тіло. Хоча кортизол є гормоном стресу, він не завдає нам шкоди, натомість допомагає справлятися з екстремальними ситуаціями. Однак якщо студенти постійно перебувають у стресі, цей гормон може вироблятися надмірно, і організм постійно перебуватиме в напрузі. Через цю напругу та стрес у тілі з'являються тригерні точки та затиски, а також може розвинути порушення постави [4].

Якщо студенти постійно знаходяться в нервовому напруженні та не виплескують емоції фізично, то організм зависає у такому стані, який ми називаємо хронічний стрес. Щоб мозок сигналізував тілу, що можна розслабитися, необхідно замкнути коло тривоги, яке викликає стрес, і у цьому помічником стають фізичні вправи.

Тільки фізична активність дозволяє м'язам розслабитися, відновити стан спокою і зупинити надмірне вироблення кортизолу. Ось тому кажуть, що важливо проходити 10 000 кроків на день, тому що це фізична дія, яка допомагає нам справлятися з негативними емоціями [4].